

Χριστούγεννα: αποδοχή της ανθρώπινης ετερότητας ή πρόσληψη θέωσης; [1ο μέρος] (Κώστας Νούσης, Θεολόγος - Φιλολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Χριστούγεννα: αποδοχή πάσης της ανθρώπινης ετερότητας ή πρόσληψη θέωσης;

Είναι γεγονός το οποίο λειτουργεί συνειρμικά και αυτοματικά: τα Χριστούγεννα ως συναισθηματική προσέγγιση του βαθύτατου και υπερφυσικού μυστηρίου της *σάρκωσης του Θεού*. Η εν-σάρκωση του θείου, η είσοδος του δηλαδή στην κτιστή πραγματικότητα και η σχεσιακή του νέα διάσταση με την τελευταία, δεν ήταν κάτι ξένο προς τις προγενέστερες θρησκευτικές παραδόσεις των λαών. Μια απλή ματιά στις ενανθρωπίσεις και ενσαρκώσεις του ελληνικού, ινδικού και αιγυπτιακού πανθέου αρκεί αποδεικτικώς εν προκειμένω. Ωστόσο, παρά τις εξωτερικές ομοιότητες, άφευκτες εξαιτίας της ομοουσιότητας του ανθρωπίνου γένους και των προσδοκιών του αναφορικά με την υπέρβαση της εγγενούς του ροπής στη φθαρτότητα, καθώς και των ιστορικών αντιγραφών των πάσης φύσεως δεδομένων αναμεταξύ των λαών, όταν μιλάμε για χριστιανισμό, έχουμε κάτι πολύ διαφορετικό.

Ο Χριστός, λοιπόν, δεν έκανε μια απλή είσοδο στην ιστορία και στην κτίση. Προσέλαβε αμφότερα, έγινε αμφότερα για την ακρίβεια. Δεν εν-σαρκώθηκε, δεν εισήλθε μέσα στη δημιουργία του απλά, αλλά μεταποιήθηκε ο ίδιος σε πλήρη κτίση, σε τέλειο, σε ολόκληρο κτίσμα. Κατά τη βιβλική, τουτέστιν την αποκαλυπτική ορολογία, *σαρκώθηκε* (Ιω. 1:14). Το ασύλληπτο γεγονός της περιγραφής του απερίγραπτου, του αφής του αναφούς, της όρασης του αοράτου, της σύλληψης και του τόκου του ασύλληπτου και αϊδίου Θεού, φαίνεται πια, μέσα στις παραδεδομένες, σχεδόν αυτονόητες χριστιανικές καταβολές του δυτικού κόσμου, φυσικό, απλό, πεζό και εξάπαντος οντολογικώς αδιάφορο. Τα πράγματα, όμως, είναι όλως διάφορα του νοησιαρχικού, ιδεοληπτικού και ηθικοσυναισθηματικού μας πλησιάσματος στο *μυστήριο αυτό της σωτηρίας μας*.

Η σωτηρία ως λέξη και πολύ περισσότερο ως έννοια και μεταφυσική αγωνία έπαψε να αγγίζει και να ενδιαφέρει τον μετανεωτερικό άνθρωπο ή, τουλάχιστον, να εντάσσεται στις άμεσες ψυχοβιολογικές και ιδεο-λογικο-πνευματικές του προτεραιότητες. Κουρασμένος εμφανέστατα από τις πολλές προτάσεις σωτηρίας που κυκλοφορούν γύρω του - εξάπαντος βραχύβιου, χρονικώς συντετμημένου, ενδοκτισιακού, ηδονοθηρικού και γενικότερου χρηστικού χαρακτήρος - λησμόνησε πως η σωτηρία του άρχεται με την υπέρβαση της κτιστότητας - πιο συγκεκριμένα της φθαρτότητας και θνητότητάς της. Και τούτο ήταν αδιανόητο να πιστευτεί και, πολύ πολύ περισσότερο, αδύνατο να πραγματωθεί άνευ της παρέμβασης τού «από μηχανής Θεού», κάτι που διαισθάνθηκαν και δραματοποίησαν οι υψηλοί

προγονικοί μας νόες.

Αν ο ίδιος ο άκτιστος Θεός δεν προσελάμβανε το κτιστό, τη δημιουργία του στον Εαυτό του, όπως τούτο συνέβη στο Πρόσωπο της δεύτερης υπόστασης της Τριάδος, δεν θα μπορούσε να το ζωοποιεί αιωνίως. Τώρα πια τούτο πραγματώνεται εν Χριστώ Ιησού *φυσικώ τω τρόπω*. Έτσι θέλησε ο Θεός να σώσει τον κόσμο και μάλιστα *όχι εξωτερικά*, όπως πρέσβευε η αίρεση του Νεστόριου, *ούτε ηθικά*, όπως η ίδια αίρεση και κάθε πιετιστική και πουριτανική - άρα αιρετική - έκδοση του χριστιανισμού το νομίζει - βλέπε μάρτυρες του Ιεχωβά, Προτεστάντες, Ρωμαιοκαθολικούς κ.ά.- αλλά να τον σώσει ενυποστάτως, δηλαδή σε πλήρη, ολοτελή και αδιάστατη ένωση με την άκτιστη θεότητα: με άλλα λόγια δεν θέλησε απλά να τον σώσει, εξ ανάγκης και δια βίας τινί τρόπω, αλλά να τον *αγιάσει* τον κόσμο, να τον *θεώσει*, εν ελευθερία, αρχοντιά και ακριβεί αγάπη. Αυτό είναι το πελώριο, το ιλιγγιώδες, το ασύλληπτο όραμα του Θεού για τη δημιουργία του, μέσα στο οποίο *προαιώνιο σχέδιο* η ανθρωπότητα κατέχει ιδιάζουσα, υπερβάλλουσα, όλως εξαιρετη θέση.

[Συνεχίζεται]